

KUNST

Sinds kort hangt een schilderij van Ed van Teeseling in de gang tussen de hoofdingang van het ziekenhuis en het gebouw van KNO. Immers toen na zijn overlijden op 14 juli 2008 zijn atelier uitgeruimd werd, werd gezocht om het grote doek onder te brengen, en de Commissie Beeldende Kunst nam het gaarne in bruikleen. Is deze kunstenaar immers niet zowat de ‘stadsbeeldhouwer’ geworden. Iedereen kent wel een van de ongeveer twintig beelden die hij in Nijmegen heeft staan, zij het misschien zonder te beseffen dat het van hem is. En bij het zien van het doek in het UMC stuit men op een nieuwe verrassing, want dat is helemaal niet zo bekend dat hij heel zijn leven ook schilderde.

Waar het oeuvre van Van Teeseling zigzagt tussen figuratie en abstractie, heeft dit te maken met het programma dat hij bij zijn vele kunstopdrachten opgelegd kreeg. Maar steeds wist hij deze laatste te herformuleren, of misschien eerder op zo’n wijze in zich op te nemen dat hij geprikkeld werd vanuit zijn eigen aanvoelen en intuïtie deze opdracht tot een kunstwerk van zijn hand te maken.

Het doek hier is een abstract werk en roept diverse associaties op. Zeker nu het in een ziekenhuis hangt, belandt men al gauw bij het organische, het lichamelijke. Dit komt niet alleen door de vormen – met vele rondingen, maar eveneens gespierd – hetgeen lijkt te duiden op het vrouwelijke en het mannelijke. Ook is er de vleesachtige kleur van dit alles. Profileert de vrouw die zich tegenover de man – in een soort van wordingsproces? Ze lijkt daarbij een totaler wezen dan haar tegenspeler, maar tegelijk plooit ze zich meer op zichzelf terug. En de band die ze met elkaar hebben? Een rode wolk tussen hen heeft misschien met bloed, met liefde of met agressie te maken?



Ed van Teeseling, Zonder titel, zuidcorridor begane grond, tussen hoofdingang ziekenhuis en gebouw KNO.

Foto: Jan van Teeffelen

Onze associaties kunnen eindeloos doorgaan. De Gemeente heeft een beeld van Ed van Teeseling met gelijkaardige ronde vormen in haar collectie – zij het daar meer in elkaar gestrengeld. Is het niet rond dezelfde tijd gemaakt, beide werken lijken dan toch naar elkaar te verwijzen. Misschien lukt het ooit, al dan niet in het UMC St Radboud, om beide werken, elkaar versterkend en verhelderend, samen te tonen.

Daan Van Speybroeck